

Full diocesà

15 de març del 2020

p4 —Diumenge vinent, Dia del Seminari

p6 —Mesures preventives contra el coronavirus

SÍNODE
PER L'ESPERANÇA

BISBAT DE VIC 2019-22

21 de març de 2020

RECÉS DE QUARESMA

*Dirigit pel cardenal
José Tolentino Calaça
de Mendoça*

Horari

- 9,30 Acolliment - cafè
- 10,00 Pregària inicial
- 10,15 Meditació
Pregària personal
- 12,15 Pregària comunitària
- 13,15 Dinar (10€)
- 15,00 Meditació
Pregària personal
- 16,45 Pregària final
- 17,00 Comiat

«Déu donà prova d'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres»

Diumenge III de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu donà un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?» (17,3-7)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»
(Salm 94)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.
(5,1-2.5-8)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut

bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.»
(4,5-42)

«El qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set»

Tenir set de Déu

Joan Mir Tubau, prev.

El relat de l'evangelí de Jesús i la samaritana és ple de simbolisme i traspuja una certa tensió: Jesús s'asseu vora el pou de Jacob (el pou és símbol de trobada) i es presenta una dona samaritana a treure aigua; Jesús li demana aigua. La sorpresa de la dona és gran, perquè, com recorda l'evangelista, jueus i samaritans no es fan, són dos pobles enemistats per motius religiosos i polítics; a més, aquesta dona es troba en una situació personal difícil: ha tingut cinc marits i ara viu amb un home que no és el seu marit; els deixebles s'estranyen que Jesús parli amb una dona.

Per tant, a primer cop d'ull, la distància entre Jesús i aquesta dona sembla insalvable. Però, per a Jesús, mai ningú no està del tot lluny de Déu, sempre és possible la trobada.

S'inicia un diàleg que transcorre en dos plans ben diferents: mentre Jesús es refereix a tenir set de Déu, la dona samaritana parla de l'aigua material. L'habilitat de Jesús obrirà en el cor d'aquella dona l'escletxa per on entrarà la fe; ella creurà que Jesús dona una aigua diferent: qui en begui no tindrà mai més set i posseirà la vida eterna. Aquesta aigua és el símbol de l'Esperit Sant, que rebem en el baptisme.

Qui acull amb sinceritat el do de Déu que és Crist i el seu Esperit Sant, esdevé missioner, com la samaritana, que comparteix amb la gent del seu poble el que ha experimentat i fa néixer en ells el desig de tenir set de Déu, de creure en Jesús.

La imatge

Un pou d'aigua dona per a apagar la set. I facilita la trobada interpersonal: una conversa deliciosa entre Jesús i una dona que va a cercar aigua. L'itinerari de la seva vida deixa entendre que tenia molta set: mira que samaritana com és passa una estona llarga dialogant amb un jueu!

A l'hora de dialogar amb Jesús posem al sarró les sets, i el do de la seva aigua abundosa les apagarà.

La dona samaritana (s. XII). Manuel Panselinos

Agenda

Lit. hores: Setmana III

16 dilluns

— Santa Eusèbia
2Re 5,1-15a/Salm 41/Lc 4,24-30

17 dimarts

— Sant Patrici
— Sant Josep d'Arimatea
Dn 3,25. 34-43/Salm 24/
Mt 18,21-35

18 dimecres

— Sant Salvador d'Horta
— Sant Ciril de Jerusalem
Dt 4,1.5-9/Salm 147/Mt 5,17-19

19 dijous

— Sant Josep, espòs de la Benaurada Verge Maria i patró de l'Església.
2Sa 7,4-5a.12-14a.16/Salm 88/Rm 4,13.16-18.22/Mt 1,16,18-21,24a o bé Lc 2,41-51a

20 divendres

— Santa Alexandra
— Sant Fotina, la samaritana
Dia d'abstinència
Os 14,2-10/Salm 80/Mc 12,28b-34

21 dissabte

El traspàs de Sant Benet, abat
— Santa Fabiola
Os 6,1-6/Salm 50/Lc 18,9-14

22 diumenge IV Quaresma "laetare" / Cicle A

1Sa 16,1b. 6-7.10-13a/Salm 22/Ef 5,8-14/Jn 9,1-41

Dia del Seminari 2020

Jaume Casamitjana, rector del Seminari Diocesà

El lema «Pastors missioners» és el del Dia del Seminari d'enguany, que se celebrarà diumenge vinent, el més pròxim a Sant Josep. Precisament la solemnitat de Sant Josep, patró dels seminaris, ens ajuda a tot el poble de Déu a prendre consciència de la importància del nostre seminari diocesà, casa i cor de la diòcesi, on germinen les llavors de les vocacions al sacerdoci ministerial.

El Seminari, més present a les nostres parròquies

Certament, aquesta jornada ens ajudarà a fer més present el Seminari a les nostres parròquies, atès que les vocacions són fruit de tota l'Església i un do de Déu per a tots nosaltres. Per aquest motiu volem agrair la vostra pregària fidel, especialment a les comunitats parroquials i als seus rectors, així com a les comunitats de vida consagrada, perquè es manifesta d'aquesta manera la sol·licitud del Poble de Déu per les vocacions, tan necessàries i urgents en el moment actual. Sens dubte, el Dia del Seminari fa més visible la pregària de tota la diòcesi (que no ha defallir durant tot l'any) per a demanar a l'Amo dels sembrats que envii treballadors a segar-los.

La bellesa del sacerdoci

I també és una jornada que ens serveix de recordatori de la bellesa del sacerdoci ministerial. El papa Francesc així ens ho recordava en la seva carta als sacerdots amb motiu del 160 aniversari de la mort del sant Rector d'Ars: «Un dia pronunciarem un "sí" que va néixer i va créixer en el si d'una comunitat cristiana de la mà d'aquests sants "de la porta del costat de casa" que ens han mostrat amb fe senzilla que valia la pena donar-ho tot pel Senyor i el seu Regne. Un "sí" l'abast del qual ha tingut i tindrà una transcendència impensada; moltes vegades no arribarem a imaginar tot el bé que va ser capaç i és capaç de generar. Que bonic quan un capellà ancià es veu envoltat i visitat per aquells petits —ja adults— que va batejar en els seus inicis i, amb gratitud, li vénen a presentar la família! Allí descobrim que vam ser ungits per a ungir, i la unció de Déu mai no defrauda i em fa dir amb l'Apòstol: "No em canso de donar gràcies per vosaltres" (Ef 1,16) i per tot el bé que heu fet.»

La destinació de la col·lecta

Finalment, també volem agrair la generosa col·laboració econòmica anual que es visibilitza en la col·lecta d'aquesta

jornada. La quantitat que es recull es destina a les despeses de formació dels seminaristes, així com als costos de manteniment. Concretament, l'any passat es van recollir 15.119'08 €, una xifra ben considerable que volem regraciar explícitament. També aprofitem l'avinentsa per a indicar les despeses que cal sufragar. Pel que fa a la formació acadèmica, la matrícula dels cursos filosòfics té un cost de 3.020 € per alumne. La matrícula dels estudis teològics és de 1670 € per alumne. I el cost aquest any del manteniment i funcionament del Seminari Major Interdiocesà que aportem des de la diòcesi de Vic és de 8.183 €. També cal dir que, a través de la col·lecta, mireu de pagar els estudis dels preveres que van a estudiar a Roma.

Per tot això agraïm, ja a l'avançada, la vostra generosa col·laboració a la campanya de diumenge vinent, tan necessària. Per a qui ho desitgi, us anotem el número de compte per a fer les aportacions que es creguin oportunes: ES97 2100 0007 8002 0126 4517.

Moltíssimes gràcies per la vostra ajuda.

Un recés per als qui hem començat a caminar amb esperança

David Guindulain, S.I.

La fe és una porta que tots som cridats a travessar. Però, sota el seu llindar, sols s'hi passa d'un a un. La família, la parròquia, els sacerdots, les escoles... ens suggeriran com fer-ho. Però ells no podran reemplaçar aquell acte de fe personal que ajuda a fer un pas endavant. El Déu que em parla en el secret del cor podrà ser escoltat si m'aturo a fer-ho.

Beneïda sigui, doncs, l'ocasió que ens ofereix la diòcesi amb el recés de Quaresma! Per unes hores gaudirem de l'oportunitat de creuar un cop més aquesta porta de la fe i, amb tot el coratge que ens cal per als temps que corren, poder dir: «Sóc aquí, Senyor! Si, ho vull! Amén!»

El recés del pròxim 21 de març al Seminari de Vic és una convocatòria per a tots aquells que ens hem posat a caminar amb el Sínode de l'Esperança. Molts n'hem sentit a parlar, molts també formem part d'algun grup sinodal, altres estem cercant encara la manera de participar-hi. La jornada pot ser un replà en la nostra ascensió quaresmal on reposar amb el Senyor. Mirant d'on vinc i cap on vull anar, podré guanyar aquell sentit pregon que em fa vèncer totes les dificultats. Jesucrist és el sentit, però ell se'm vol donar d'una manera particular. Se'm farà trobadís si jo també m'hi acosto.

Per a introduir-nos en el recés, ens ve un primera espasa: el cardenal José Tolentino Calaça de Mendonça, nascut a l'illa de Madeira (Portugal) ara fa cinquanta-quatre anys. Bon coneixedor dels problemes socials d'aquesta part del planeta i bon amant de les Escriptures, planteja dues condicions ben contraculturals per a deixar-se atraure per Déu: la lentitud i els sentits.

Encetem l'etapa I del Sínode: «Persona i societat»

Aquesta setmana els més de 140 grups sinodals han rebut els materials de l'Etapa I del Sínode: «Persona i societat».

L'objectiu d'aquesta primera etapa (tres mesos) del nostre camí sinodal és aprofundir la nostra mirada envers la persona i la societat, per tal d'anar desgranant el que batega en el cor dels qui ens envolten, les seves necessitats, anhels, ferides, potencialitats, pors i desenganys; alhora, copsar la societat d'avui en les seves peculiaritats, contradiccions, llums i ombres. Conèixer el paisatge humà dels nostres pobles i ciutats. El Sínode no vol partir de mirar-nos a nosaltres mateixos sinó focalitzar la mirada en les necessitats reals de les persones.

Descobrir aquesta realitat ens farà adonar dels reptes

que tenim al davant, començar a dibuixar camins per a enfrontar-los i, amb la inspiració i creativitat de l'Esperit Sant, discernir cap on hem d'encaminar les nostres forces i dirigir les nostres activitats pastorals. El bisbe fa un acte de confiança en tots els batejats. No hi ha un guió ja escrit; sinó que volem partir de la realitat tal com és viscuda per tots nosaltres.

Per tal d'ajudar a treballar aquests materials es faran unes reunions per als coordinadors dels grups sinodals:

12 de març a Manresa (Casal de l'Església) – 20:00 h

17 de març a Vic (Seminari) – 20:00 h

18 de març a Igualada (parròquia de Santa Maria) – 20:00 h

Sobre el coronavirus

Indicacions episcopals sobre l'epidèmia

En relació a la situació assenyalada pel Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, sobre l'expansió del coronavirus a Espanya, el secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola va fer conèixer algunes indicacions, que són pautes compartides per moltes diòcesis i per l'Església a Espanya:

1. Conveniència de retirar l'aigua benèida de les piles que hi ha a les entrades de les esglésies i en altres llocs de devoció.

2. Possibilitat d'oferir en la celebració de l'eucaristia un altre gest de pau diferent de l'habitual d'abraçar o donar la mà a les persones més properes.

3. Que les persones que distribueixen la comunió durant l'eucaristia es rentin les mans abans i després d'aquest moment.

4. Que les mostres de devoció i afecte envers les imatges, tan pròpies d'aquest temps de Quaresma i Setmana Santa, puguin ser substituïdes per altres com una inclinació o una reverència, evitant el contacte físic amb elles i facilitant una major rapidesa que eviti aglomeracions.

A més d'aquestes indicacions, de tipus general, les diòcesis, temples, confraries o parròquies poden afegir-n'hi altres de més específiques, tenint en compte les seves circumstàncies.

El Papa, solidari amb els afectats per l'epidèmia

Itàlia i, en conseqüència, el Vaticà viuen una situació difícil pel brot de coronavirus.

A la Ciutat del Vaticà, amb un aspecte desert i escassos fidels i visitants, s'ha suspès tota activitat no sacramental, després de detectar-se els primers casos entre els seus treballadors. A Itàlia s'han suspès totes les misses públiques fins al 3 d'abril, una situació desoladora. Per aquest motiu, des del dilluns dia 9 de març el Vaticà ofereix en directe la santa missa que Francesc celebra cada matí, ara sense poble, perquè tots els fidels puguin unir-s'hi virtualment, atesa la situació.

Ja el diumenge dia 8 de març el Sant Pare va resar l'àngelus des de la seva biblioteca i només va sortir uns pocs segons a la finestra. En les seves paraules, va expressar la seva solidaritat amb les víctimes de l'epidèmia.

Tant el papa Francesc com el seu predecessor Benet XVI estan en edat avançada i per això s'han extremat totes les preocupacions.

El cardenal Omella, president de la Conferència Episcopal Espanyola

El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va ser escollit el dia 3 de març president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), substituint el cardenal Ricardo Blázquez. Dins la renovació de càrrecs de la CEE, Joan Josep Omella fou elegit president per dues tercers parts dels vots, fet que evidencia un gran consens.

Amb 87 vots emesos (4 cardenals, 12 arquebisbes, 48 bisbes, 18 bisbes auxiliars i 5 administradors apostòlics), els resultats van ser els següents: Joan Josep Omella, 55 vots; Jesús Sanz Montes, 29 vots, i Carlos Osoro, Ginés

García Beltrán i Mario Iceta, 1 vot cadascun.

Els mitjans de comunicació han remarcat que el nou president és un home de la màxima confiança del papa Francesc i també un home de diàleg. «Quan hi ha voluntat de caminar junts, podem aconseguir-ho; quan volem enfrontar-nos, això sempre produeix ferides i dolor. La CEE hi és per a col·laborar amb totes les institucions, també amb les de l'Estat», digué el cardenal Omella després de la seva elecció. L'arquebisbe de Barcelona és el primer bisbe de Catalunya que resulta elegit president de la CEE.

Sessió acadèmica commemorativa dels 25 anys del Concili Provincial

Dimecres vinent, 18 de març, a 1/4 de 10 del matí començarà una sessió acadèmica commemorativa dels vint-i-cinc anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995. Serà a la seu de l'Ateneu Sant Pacià (a l'edifici del Seminari de Barcelona). Aquest és el programa:

1. Presentació de l'acte, a càrrec del Dr. Armand Puig i Tàrrach, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.
2. Parlament d'obertura, a càrrec de Mons. Joan Planellas i Barnosell, arquebisbe metropolità i primat de Tarragona.
3. «Significació i resultats del Concili Tarraconense», a càrrec del Dr. Joan Torra i Bitlloch, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

4. «La sinodalitat en l'Església. Reflexió teològica i històrica», a càrrec de Mons. Vincenzo Paglia, arquebisbe, president de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida.
5. Testimonis de l'esdeveniment conciliar: Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe emèrit de Girona, secretari general del Concili Tarraconense; Gna. Dolors Tribó, carmelita vedruna, membre del Concili Tarraconense, i Dr. Jaume Dantí, professor de la Universitat de Barcelona, membre del Concili Tarraconense.
6. Parlament de cloenda, a càrrec del cardenal Joan-Josep Omella i Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona.
7. Intervenció musical.

Menys lamentacions i més pregària!

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma ens palesa que hem de pregar més. Un dels pilars de les pràctiques quaresmals és la pregària. De fet, la pregària dóna sentit al dejuni i a l'abstinència amb l'al·moina. La pregària té relació directa amb la fe. El qui té fe pot pregar; però també hem de saber —i així ho experimentem tantes vegades!— que és la pregària la que ens ajuda a mantenir ben viva la fe.

Pot ser que alguna vegada hàgim caigut en el parany de les lamentacions: «Per què hi ha menys fe entre nosaltres? Com és que els joves i els no tan joves són ben pocs en les nostres celebracions i activitats?» I amb el jovent no sabem pas què fer. És bo de constatar la realitat, però no és bo de lamentar-nos. Hem de posar sempre esperança: Déu no abandona mai el seu poble. El Senyor és a prop del cor de tota persona. Déu és viu i és capaç de tocar amb la seva gràcia el més íntim de cadascú. La victòria de Crist és la victòria de la humanitat. El mal no té pas la darrera paraula. Per això mateix, perquè hem de viure amb esperança, hem de créixer en pregària. Hi ha poca fe perquè hi ha poca pregària. Si hi hagués més pregària hi hauria més fe.

Hem de fer amb sinceritat examen de la nostra vida de pregària. Penso que n'hi ha prou amb la sola assistència a la missa dominical? Cerco temps de pregària cada dia? Faig pregària d'intercessió? La Paraula de Déu té espai en la nostra quotidianitat? Obro amb fe cada dia la Bíblia amb el desig d'escoltar què em diu el Senyor? En la nostra vida parroquial, de moviments, d'associacions, fem lectura i escolta de l'Escriptura? La pregària del rosari, oració dels pobres, ocupa un lloc en la vida diària i en la nostra parròquia?

Si els qui creiem en Jesús, en aquest temps de descrença, no preguem de debò, no subsistirem pas. L'experi-

ència de la gent senzilla de les nostres parròquies mostra com han mantingut la fe que havien rebut dels seus pares en el si de l'Església de Crist. Ells ens ensenyen la importància de la pregària humil, però plena de fe i d'humilitat. Aprenguem, doncs, a lamentar-nos menys i a pregar més.

Cerco temps de pregària cada dia?

La pregària és un desitjar Déu, deixant que ell mateix, pel seu Esperit, posi les seves paraules en nosaltres: *Nosaltres no sabem què hem de demanar per a pregar com cal, però l'Esperit intercedeix a favor nostre amb gemecs que no es poden expressar.* Pregar és desitjar que la voluntat del nostre Pare es compleixi en nosaltres i en totes les seves criatures.

